

ความเป็นมาของสาธารณรัฐสิงคโปร์

การศึกษานโยบายต่างประเทศของประเทศใดก็ตามมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาถึงความ
เป็นมาทางประวัติศาสตร์ของประเทศนั้น ทั้งนี้เพื่อให้เห็นปัญหาของประเทศนั้นได้เด่นชัดขึ้น
การศึกษานโยบายต่างประเทศของสาธารณรัฐสิงคโปร์ก็เช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อศึกษาเน้นหนัก
ถึงการแสวงหาการอยู่รอดของสิงคโปร์อยู่แล้ว การศึกษามิหลังของประเทศนี้ยังเป็นสิ่งจำเป็น
มากยิ่งขึ้น เพราะประสบการณ์ในอดีตสมัยที่สิงคโปร์ตกอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ตลอดจน
เหตุการณ์ตอนที่สิงคโปร์รวมอยู่ในสหพันธมาเลเซีย ย่อมมีผลต่อการกำหนดนโยบายต่างประเทศ
ของสิงคโปร์ทั้งสิ้น

ประวัติความเป็นมาของสิงคโปร์อาจจะแบ่งออกได้เป็นสามระยะ คือ ระยะแรก เป็นยุค
บุกเบิก ระยะที่สอง เป็นตอนที่สิงคโปร์ตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษ และระยะที่สาม เป็นช่วง
ที่สิงคโปร์รวมตัวเข้าเป็นสหพันธรัฐมาเลเซีย และแยกตัวออกจากสหพันธฯ มาเป็นประเทศเอกราช
ในที่สุด ซึ่งการศึกษาในบทนี้จะ เน้นหนักเฉพาะช่วงระยะที่สามโดยมุ่งหาสาเหตุว่าทำไมสิงคโปร์
จึงแยกตัวออกจากสหพันธรัฐมาเลเซีย

๓.๑ ยุคบุกเบิก

✓ ตามตำนานในสมัยโบราณของมลายู (Malay Annals) กล่าวไว้ว่า สิงคโปร์มีชื่อเดิมว่า
เตมมาเส็ก (Temmasek) ซึ่งเป็นหมู่บ้านชาวประมง มีคนอาศัยอยู่ไม่เกิน ๒๐ หลังคาเรือน
เตมมาเส็ก ตามภาษาพื้นเมืองแปลว่า เมืองชายฝั่งทะเล ต่อมาเจ้าผู้ครองนครแคว้นปาเล็มบัง
(Palembang) ชื่อ ซังนึละอูตาม๊ะ (Sang Nila Utama) มีความประสงค์จะสร้างเมืองขึ้น
อีกแห่งหนึ่งจึงเดินเรือไปขึ้นฝั่งที่เตมมาเส็ก เห็นสัตว์ร้ายชนิดหนึ่ง ตามชาวบ้านได้บอกเล่า
ว่าเป็นสิงห์โต เจ้านครผู้นั้นจึงตั้งชื่อ Temmasek ใหม่เป็น สิงคโปร์ (Singapura)
สิงคา (สิงห์โต) และปุระ (เมือง) ซึ่งมาจากภาษาสันสกฤต แปลว่า เมืองสิงห์โต/นักประวัติศาสตร์

บางคนกล่าวว่า เหตุการณ์เหล่านี้เกิดเมื่อศตวรรษที่ ๑๒ บางคนกล่าวว่าเกิดเมื่อศตวรรษที่ ๗
 ๕๕๖๖ ไม่มีใครยืนยันได้อย่างแน่นอน

ในศตวรรษที่ ๑๔ เมืองสิงคโปร์ (สิงคโปร์) มีส่วนพัวพันกับการต่อสู้แย่งชิงแหลม
 มาเลย์ระหว่างอาณาจักรมัจจาปาหิต (Majapahit) กับอาณาจักรสยาม เจ้าชายปารามาเสวร
 (Parameswara) ของแคว้นปาเล็มบังทรงปราชัยจึงต้องหลบหนีไปอยู่ที่เมือง สิงคโปร์ ภายหลัง
 ได้ประหารชีวิตผู้ครองเมืองนี้และขึ้นครองสิงคโปร์แทน ต่อมา เมื่อปี ค.ศ. ๑๔๐๒ เมืองนี้ถูก
 กองทัพของแคว้นสยามยกมาตี เจ้าชายปารามาเสวร ต้องทรงหลบหนีไปอยู่แถบแม่น้ำมูอาร
 (Muar) และสร้างอาณาจักรของพระองค์ขึ้นใหม่ที่มะละกา (Malacca)^๒

ต่อนั้นประวัติศาสตร์ของสิงคโปร์มีลักษณะเลือนลางไม่แน่ชัด และบทบาททางการค้า
 ก็ไม่มาก จนกระทั่งชาวโปรตุเกสได้เดินทางมาถึงสิงคโปร์เมื่อศตวรรษที่ ๑๖ ในปี ค.ศ. ๑๕๑๑
 กองเรือของโปรตุเกสภายใต้การนำของ Alphonso d'Albuquerque สามารถยึดมะละกา
 ได้จากสุลต่านมะหะหมัด (Mahmud) และพอลังปลายศตวรรษนั้นเอง ชาวโปรตุเกส ก็คู่แข่ง
 เป็นชาวดัตช์ ซึ่งมาตั้งบริษัทดัตช์อินเดียตะวันออก (Dutch East India Company) ในปี
 ค.ศ. ๑๖๐๒ ถึงปี ค.ศ. ๑๖๑๓ ชาวดัตช์ก็พิชิตพลเหนือหมู่เกาะเครื่องเทศ (Spice Islands)
 และในปี ค.ศ. ๑๖๓๐ ได้มีอำนาจเหนือแหลมมะละกา ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๖๔๑ แหลมมะละกา
 ก็ตกเป็นของชาวดัตช์และอาณาจักรการค้าของโปรตุเกส ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก็เริ่ม
 เสื่อมโทรมลงนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ในการขับไล่อาวโปรตุเกส ของบริษัทดัตช์อินเดียตะวันออกนั้น บริษัทอินเดียตะวันออก
 ของอังกฤษ (English East India Company) ก็มีส่วนช่วยเหลือเหมือนกัน แต่ไม่มากนัก
 ภายหลังอังกฤษเกิดความเบื่อหน่ายจึงตัดสินใจถอนตัวออกจากหมู่เกาะเครื่องเทศและหันไปสนใจ
 ทางคานอินเดียแทน

^๑ Singapore 1971 (Singapore : Ministry of Culture, 1971), p.30.

^๒ Ibid.

อย่างไรก็ดี พอลงศตวรรษที่ ๑๘ เมื่ออังกฤษเปิดสัมพันธทางการค้ากับจีน อังกฤษกลับมาสนใจแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อังกฤษประสงค์จะมีท่าเรือเพื่อเก็บสินค้าที่ขนมาจากอินเดีย และสินค้าที่ทำจากหมู่เกาะเครื่องเทศ เพื่อไปแลกกับใบชาของจีน จากปี ค.ศ. ๑๗๗๒ ถึง ๑๗๘๘ อังกฤษได้พยายามเจรจาเพื่อสร้างท่าเรือที่เกาะอาเจะ (Acheh) , ไทรบุรี (Kedah) , ปาลัมบังงัน (Balambangan) และริโอ (Rhio) แต่ไม่สำเร็จ ในที่สุดก็สามารถสร้างท่าเรือได้ที่เกาะ ปันัง เมื่อเดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๗๘๖ โดยต้องขอมรสสิทธิ์ของชาวคัทซันหมู่เกาะกังกลาว^๓ ๓
ของตน

๑๗๘๖
ในศตวรรษเดียวกันนี้ภาวะตลาดการค้าของอังกฤษใน อัฟริกา ยุโรป และอเมริกาเหนือ ตกต่ำมาก พ่อค้าชาวอังกฤษจึงหันมาสนใจ และประสงค์จะขยายกิจการของตนในแถบเอเชีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี ค.ศ. ๑๘๑๓ กฎหมายการค้าของอังกฤษอนุญาตให้เรือสินค้าของเอกชนสามารถทำการค้าโดยตรงกับอินเดียได้ กิจการค้าของชาวอังกฤษในระยะนี้จึงเจริญมากในแถบนี้ แต่พอขึ้นปี ค.ศ. ๑๘๑๔ เมื่ออังกฤษลงนามในอนุสัญญาลอนดอน (London Convention) ซึ่งมีผลทำให้ชาวคัทซันมีสิทธิ์ในโรงงานต่าง ๆ และสถานที่ประกอบกิจการค้าบนหมู่เกาะเครื่องเทศมากขึ้น ผลจากสัญญา กังกลาวทำให้กิจการค้าของอังกฤษถูกคุกคามในหมู่เกาะนี้รวมทั้งการค้ากับจีนด้วย เพราะระยะหลัง ๆ นี้ชาวคัทซันพยายามก่อกบฏอำนาจทางการค้าในแถบเอเชียอาคเนย์ทั้งหมด ดังนั้น อังกฤษจึงมองเห็นความจำเป็นที่จะต้องมีท่าเรือของตนเองในทางตอนใต้ของ มะละกา เพื่อที่จะควบคุมของแถบ มะละกา และของแถบซุนดา

ในระบายนั้น ชาหหลวงของอังกฤษที่เมืองเบ็นกูเลน (Bencoolen) คือ เซอร์ ทัมมัส สเตมฟอร์ด ราฟเฟิล (Sir Thomas Stamford Raffles) ได้รับคำสั่งให้จัดสร้างท่าเรือของอังกฤษขึ้นทางตอนใต้ของ มะละกา เซอร์ทัมมัส ได้พยายามเจรจาส่งสร้างท่าเรือในอาแวซังกา (Semangka) , อากาลัมบ็อน (Callambyan) , ปาเล็มบัง (Palembang) และปาดัง (Padang) แต่ไม่สำเร็จ ถึงเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๘๑๘ เซอร์ทัมมัสได้เดินทางไป กัลกัตตา

^๓ Ibid., p.31.

เพื่อปรึกษากับ ลอร์ด เฮสติ้ง (Lord Hastings) ข้าหลวงใหญ่ของอังกฤษประจำอินเดีย ทั้งสองตกลงว่าจะต้องสร้างท่าเรือบนเกาะ ริโอ ให้ได้ เพื่อจะได้ควบคุมแหลมมะละกา ได้สะดวก

ในวันที่ ๗ ธันวาคม ค.ศ. ๑๘๑๘ เซอร์ธอมัส เดินทางไปบั้งเพื่อเจรจาเรื่องเกาะริโอ แต่พบว่าคนดำเนินการสายไปเสียแล้ว เพราะชาวคัทซโดยัดเกาะนี้ไปสำเร็จเมื่อนั่งเดือนก่อนหน้านั้น

เซอร์ธอมัส เดินทางสำรวจต่อไปบนเกาะการิมัน (Carimon) แต่พบว่าไม่เหมาะสมที่จะสร้างท่าเรือ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ค.ศ. ๑๘๑๙ เซอร์ธอมัส เดินทางไปแหลมสิงคโปร์ และเห็นว่า เป็นสถานที่เหมาะสมจึงได้ทำการตกลงกับดาโต๊ะ เต็มเม็งงง (Dato Temenggong) และสุลต่านฮุซเซน (Hussein) ผู้ครอบครองหมู่เกาะนี้ โดยอังกฤษยอมจ่ายรายได้ประจำปีให้เป็นเงิน ๓,๐๐๐ เหรียญสหรัฐ และในวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ปีเดียวกัน ทั้งสองฝ่ายก็ได้ลงนามตกลงเป็นทางการ

หลังจากสร้างท่าเรือเสร็จ สิงคโปร์ก็เป็นเมืองท่าที่เหมาะสมทางตอนใต้ของแหลมมลายู และนำผลประโยชน์ทางการค้ามาให้แก่อังกฤษเป็นอย่างมาก พอถึงปี ค.ศ. ๑๘๒๐ รายได้จากท่าเรือสิงคโปร์นั้นมีมากพอที่จะใช้จ่ายเป็นเงินเดือนให้เจ้าหน้าที่ของอังกฤษทั้งหมดในแถบนี้ ในปี ค.ศ. ๑๘๒๒ รายได้ของเกาะสิงคโปร์สูงกว่ารายได้ของอังกฤษบนเกาะบั้งเสียอีก ✓

๓.๒ สิงคโปร์ภายใต้การปกครองของอังกฤษ

✓ ต่อมาในเดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๘๒๔ บริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษได้ลงนามในสัญญาเพิ่มเติมกับเจ้าของเกาะ โดยอังกฤษยินยอมจ่ายเงินให้แก่ดาโต๊ะ เต็มเม็งงง และสุลต่านฮุซเซน จำนวนหนึ่ง พร้อมกับรายได้ประจำเดือนให้แก่บุคคลทั้งสองตลอดชีวิต เพื่อแลกกับการควบคุมการค้า และการปกครองทั้งหมดบนเกาะสิงคโปร์ ดาโต๊ะ เต็มเม็งงง และสุลต่านฮุซเซนตกลงยินยอมและย้ายครอบครัวไปอยู่มะละกา ดังนั้นเกาะสิงคโปร์จึงตกไปเป็นของอังกฤษตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

๔ George Thomson, "History of Singapore," The Far East and Australasia 1969. (London : Europa Publication Limited, 1969), p.517.

๕ ฤทธิ์ อิทธิประสา นิตยาประชากร, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิทย์ยากร ๒๕๑๘), หน้า ๒๘๒-๓๐๘.

หลังจากนั้นไม่กี่ปี สิงคโปร์ก็สามารถขยายกิจการค้ากับหลายเกาะในแถบเอเชียอาคเนย์ เช่น เกาะชวา สุมาตรา แหวมมาเลย์ ฟิลิปปินส์ เกาะเซอีเบส บอร์เนียว และเกาะมาหิด สิงคโปร์ ไก่กลายเป็นศูนย์กลางทางการค้า มีการแลกเปลี่ยนซื้อขายสินค้าในสิงคโปร์ ระหว่างสินค้าของยุโรป อินเดีย จีน สินค้าของหมู่เกาะมลายู และประเทศอื่น ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สิงคโปร์จึงเริ่มเข้าสู่ยุคเจริญรุ่งเรือง

ในด้านการปกครอง อังกฤษได้วางรูปแบบการปกครองคล้าย ๆ กับการปกครองเกาะปีนัง กล่าวคือ มีการร่างกฎหมายขึ้นชุดหนึ่งโดยยึดถือกฎหมายของอังกฤษเป็นแม่บท แต่ได้ดัดแปลงให้เหมาะสมกับจารีตประเพณีของชาวเกาะให้มากที่สุด เซอร์ทอมัส ไดแกตั้งพ่อค้าที่มั่งคั่ง ๑๒ คน ให้เป็น เจ้าพนักงานผู้ปกครอง (magistrate) ขึ้นในสิงคโปร์ โดยมีผู้แทนของอังกฤษ (Resident) ทำการควบคุมอีกคนหนึ่ง และให้รับมิตรอบโดยตรงต่อข้าหลวงใหญ่ของบริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษที่ประจำอยู่ในอินเดีย^๖

ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๘๒๖ อังกฤษได้รวมเกาะสิงคโปร์ มะละกา และปีนัง เข้าด้วยกันเป็นรัฐอาณานิคมเพื่อสะดวกต่อการปกครอง เรียกว่า "Straits Settlements" โดยให้ข้าหลวงของอังกฤษในเกาะปีนังเป็นผู้ควบคุมดูแล และพอดังปี ค.ศ. ๑๘๓๒ แต่ละเกาะก็มีข้าหลวงของอังกฤษมาปกครองโดยเฉพาะ^๗ จนถึงปี ค.ศ. ๑๘๖๗ บริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษได้โอนอำนาจการปกครองทั้งหมดรวมทั้งในอินเดียให้แก่ สำนักงานอาณานิคมของรัฐบาลที่กรุงลอนดอน

พอดังปี ค.ศ. ๑๘๖๘ เมื่ออังกฤษจัดตั้งสหพันธรัฐที่อยู่ในอารักขาของอังกฤษขึ้นในแหลมมลายู สิงคโปร์ก็กลายเป็นรัฐหนึ่งในสหพันธรัฐ โดยอังกฤษได้แต่งตั้งประมุขแห่งสหพันธรัฐ (High Commissioner) ทำการควบคุมข้าหลวงของแต่ละรัฐอีกทีหนึ่ง

^๖ Singapore 1974 (Singapore : Ministry of Culture, 1974), pp.24-25.

^๗ D.G.E. Hall, A History of South East Asia (3 rd ed.; London : Macmillan, 1968), p.567.

^๘ Ibid., p.568.

ในรอบทศวรรษที่ ๑๘๗๐ สิงคโปร์ได้ขยายการค้ากับประเทศจีนและญี่ปุ่นอย่างกว้างขวาง รวมทั้งประเทศในตะวันออกกลางด้วย โดยเฉพาะเมื่อคลองสุเอซเปิดให้เรือเดินสมุทรผ่านเข้าออกได้ ประกอบกับระบบคมนาคมสื่อสารระหว่างประเทศดีขึ้น พร้อมกับการใช้เรือหัวจักรไอน้ำมากขึ้น ทำให้ท่าเรือของสิงคโปร์กลายเป็นศูนย์กลางการเดินเรือที่สำคัญขึ้นมา ชาวจีนมาเลย์และอินเดีย เริ่มหลั่งไหลเข้าไปทำมาหากินบนเกาะสิงคโปร์ จนพลเมืองเพิ่มขึ้นเป็น ๕๐,๐๐๐ กว่าคน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับปี ค.ศ. ๑๘๖๕ พลเมืองของสิงคโปร์มีเพียงไม่กี่ร้อยคน

พอถึงปลายศตวรรษที่ ๑๙ บทบาททางการค้าของสิงคโปร์และมลายูก็เพิ่มขึ้นตามลำดับ สินค้าที่ขึ้นชื่อไปทั่วโลกคือ กัมพูและยางพารา โดยเฉพาะยางพารานั้น มลายูและสิงคโปร์สามารถผลิตขายเพียงพอแก่ความต้องการของตลาดโลก ซึ่งในยุคนั้นกำลังค้นคว้าในการผลิตรถยนต์และอุปกรณ์ไฟฟ้าอย่างขนานใหญ่ ดังนั้นสิงคโปร์จึงกลายเป็นเมืองท่าสำคัญที่จัดจำหน่ายสินค้าประเภทนี้ไปทั่วโลก จนมีสำนักงานธุรกิจ การเงิน และองค์การการค้าอื่น ๆ มาตั้งในสิงคโปร์เพิ่มขึ้นมากมาย ขณะเดียวกันสิงคโปร์ยังเป็นเมืองท่าที่สามารถส่งสินค้าเข้าและส่งออกสินค้าออกระหว่างประเทศต่าง ๆ ในเอเชียอาคเนย์กับประเทศยุโรปอื่น ๆ อีกด้วย สิงคโปร์จึงกลายเป็นศูนย์กลางการคมนาคมทางน้ำที่สำคัญที่สุดหนึ่งของโลก และทำรายได้ให้แก่อังกฤษเป็นจำนวนมากในแต่ละปี

ภายหลังสงครามโลก ครั้งที่ ๑ ประเทศมหาอำนาจฝ่ายสัมพันธมิตรมีความหวังใยถึงการปรับปรุงกำลังทางทหารของญี่ปุ่นในการขยายอำนาจ และต่อต้านรัสเซีย และภายหลังจากการเจรจาลดกำลังอาวุธทางเรือของ ๕ ประเทศมหาอำนาจ (Five Power Naval Limitation Treaty) ซึ่งจัดใหม่ขึ้น ณ กรุงวอชิงตัน ในปี ค.ศ. ๑๙๒๒ อังกฤษเห็นความจำเป็นที่จะต้องสร้างฐานทัพเรือขึ้นที่สิงคโปร์ ยิ่งในระยะนี้ญี่ปุ่นไต่เต้าเข้าสู่แมนจูเรีย และประเทศจีน การสร้างฐานทัพเรือจึงต้องเร่งระดมคนสร้างอย่างรีบด่วน และฐานทัพแห่งนี้ได้เปิดเป็นทางการเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๓๔ ตอนนั้น อังกฤษมองสิงคโปร์เป็นจุดยุทธศาสตร์ เพื่อต่อต้านการคุกคามของญี่ปุ่น และใช้สิงคโปร์เป็นด่านรักษาความปลอดภัยให้แก่ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และอินเดีย

George Thomson, op.cit., pp.518-519.

แต่ญี่ปุ่นได้บุกลงมาจากทางเหนือโดยทางบกซึ่งทำให้ภัยพิบัติทางอากาศอังกฤษไม่ถึง ในที่สุดสิงคโปร์ก็ตกอยู่ในกำมือของญี่ปุ่น เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๔๒ จนกระทั่งถึงวันที่ ๕ กันยายน ค.ศ. ๑๙๔๕ เมื่อกองทหารภายใต้การนำของลอร์ด หลุยส์ เมานต์แบตเต็น (Lord Louis Mountbatten) ได้รับความสั่งให้ทำการปลดอาชญากรญี่ปุ่นหลังจากที่ญี่ปุ่นแพ้สงครามแล้ว

เมื่อปลดอาชญากรจากญี่ปุ่นแล้ว อังกฤษมีความมุ่งหมายที่จะปกครองสิงคโปร์อีกต่อไป จึงให้คณะทหารยึดอำนาจปกครองในสิงคโปร์เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๔๖ แต่การกลับมาของอังกฤษครั้งนี้ไม่ได้มาในฐานะผู้ชนะสงครามอย่างสมบูรณ์ เพราะเป็นชัยชนะของประเทศฝ่ายพันธมิตรทั้งหมด เกียรติภูมิของอังกฤษจึงไม่ได้รับการเคารพนับถือจากชาวสิงคโปร์เท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชาวสิงคโปร์ที่ทำงานด้านบริหารกับญี่ปุ่นได้เริ่มมีปฏิริยาไม่พอใจและถือว่าพวกตนต้องมีส่วนในการปกครองประเทศเช่นกัน

ดังนั้นสภาพโดยทั่วไปของสิงคโปร์ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ จึงมีความแตกต่างกับสิงคโปร์ก่อนสงครามเป็นอันมาก เพราะกลุ่มต่าง ๆ ในสิงคโปร์เริ่มมีปฏิริยาเรียกร้องสิทธิในการรวมปกครองประเทศเช่นเดียวกับรัฐอื่น ๆ ในแหลมมาเลย์ที่อังกฤษกำลังดำริจะสถาปนาสหภาพมลายูขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการต่อต้านประเทศผู้ปกครองอย่างรุนแรงในอินเดียนใต้ภายใต้การนำของเนहरुและในอินโดนีเซียภายใต้การนำของซูการ์โน ชาวสิงคโปร์จึงยิ่งฮึกเหิมและประสงค์จะมีส่วนในการปกครองมากยิ่งขึ้น

เมื่อเป็นเช่นนี้ อังกฤษจึงต้องวางรูปแบบการปกครองใหม่ โดยในปี ค.ศ. ๑๙๔๖ ศึกษานั้น อังกฤษให้ดำเนินการจัดตั้งสหภาพมลายูขึ้น โดยอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ส่วนสิงคโปร์นั้นให้แยกอยู่เป็นรัฐต่างหาก โดยอังกฤษยอมให้มีการร่างรัฐธรรมนูญขึ้นใหม่ให้แก่สิงคโปร์ และยอมให้มีการเลือกตั้งเพื่อจัดตั้งรัฐบาลพลเรือนขึ้น แต่อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษเช่นกัน

๐๐ ตลอดระยะเวลาที่สิงคโปร์อยู่ภายใต้การยึดครองของญี่ปุ่นนั้น ญี่ปุ่นได้กระทำการทารุณต่าง ๆ แก่ชาวสิงคโปร์หลายกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มคนหนุ่มที่มีหัวรุนแรง ในจำนวนนี้มีนายลี้กวนยิว รวมอยู่ด้วย ประสพการณ์เหล่านี้ได้มีอิทธิพลมากต่อการกำหนดนโยบายต่างประเทศของสิงคโปร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนายลี้กวนยิวได้กลายเป็นผู้นำทางด้านบริหารของประเทศในเวลาต่อมา ซึ่งจะได้กล่าวอย่างละเอียดในบทที่ ๔.

ส่วนเกาะปีนังและมะละกา ที่รวมกับสิงคโปร์เป็น "Strait Settlements" นั้น ให้ไปรวมกับรัฐอื่น ๆ ๕ รัฐในสหภาพมลายู^{๑๑}

เหตุที่อังกฤษประสงค์แยกสิงคโปร์ออกจากสหภาพมลายูนั้น เป็นเพราะประการที่หนึ่ง อังกฤษได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจการค้าจากเกาะนี้มากกว่าเกาะอื่น ๆ ในแหลมมลายู นอกจากนั้น อังกฤษยังประสงค์จะควบคุมฐานทัพเรือของตนบนเกาะสิงคโปร์อีกต่อไปด้วย^{๑๒} ประการที่สอง อังกฤษถือว่า หากรวมเอาสิงคโปร์เข้ากับสหภาพมลายูแล้วพลเมืองของสิงคโปร์ ซึ่งส่วนมากเป็นชาวจีน เมื่อรวมกับชาวจีนอื่น ๆ ของรัฐต่าง ๆ ของสหภาพมลายู ก็จะมีจำนวนชาวจีนมากกว่าชาวมาเลย์ทั้งหมด ซึ่งจะทำให้ชาวมาเลย์ไม่ยอมรับลักษณะเช่นนี้ เพราะชื่อของสหภาพ ก็โดยบังเอิญว่าเป็นสหภาพมลายู จึงควรมีชาวมาเลย์มากกว่าชาวจีน^{๑๓}

ในขณะที่รอคอยการจัดตั้งรัฐบาลพลเรือนนั้น อำนาจทั้งหมดขึ้นอยู่กับข้าหลวงของอังกฤษ คือ แฟรงคลิน กิมสัน (Franklin Gimson) โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษา (Advisory Council) ช่วยบริหารงาน คณะกรรมการนี้ได้จัดตั้งคณะกรรมการบริหาร (Executive Council) และคณะกรรมการนิติบัญญัติ (Legislative Council) ขึ้นทำหน้าที่แทนอีกต่อหนึ่ง ในที่สุดรัฐธรรมนูญของสิงคโปร์ภายใต้การปกครองของอังกฤษก็ได้ประกาศใช้เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๕๕ และการเลือกตั้งได้จัดใหม่ขึ้นเมื่อวันที่ ๒ เมษายน ปีเดียวกัน มีพรรคการเมือง ๖ พรรค ส่งสมาชิกเข้าสมัครรับเลือกตั้งรวม ๗๖ คน ผลปรากฏว่าพรรคฝ่ายค้าน คือ พรรคแนวกรรมกร (The Labour Front) ได้รับเลือกให้เข้าไบนั่งในสภาถึง ๑๐ คน เป็นพรรคที่ได้คะแนนนิยมสูงสุด แต่ตามรัฐธรรมนูญฉบับนี้ พรรคที่จะเป็นรัฐบาลก็ต้องมีเสียงข้างมาก ไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกสภา ๓๒ คน ทางการอังกฤษจึงใช้วิธีจัดตั้งรัฐบาลผสมขึ้น

^{๑๑} J.M. Gullick, Malaya (New York : Praeger, 1964), p. 89.

^{๑๒} Chan Heng Chee, Singapore : The Politics of Survival 1965-1967, (Singapore : Kuala Lumpur Oxford University Press, 1971), pp. 3-4.

^{๑๓} Singapore 1974, op.cit., p. 29.

โดยให้พรรคแนวกรรมกรจัดตั้งรัฐบาลร่วมกับพรรค "United Malay National Organization" (UMNO), พรรค "Malayan Chinese Association" (MCA) และพรรค "Singapore Malay Union" (SMU) รวมสามพรรค ๆ ละ ๑ คน ส่วนอีก ๕ คน ข้าราชการของอังกฤษประจำสิงคโปร์ เป็นคนแต่งตั้งรวมแล้วมีสมาชิกเป็นฝ่ายรัฐบาล ๑๘ คน ในจำนวน ๓๒ ที่นั่งในสภา คณะรัฐมนตรีชุดนี้ได้อาสาตนเข้ารับตำแหน่งเมื่อวันที่ ๗ เมษายน ค.ศ. ๑๙๕๕ โดยมีนายเดวิด มาร์แชลล์ (David Marshall) ผู้เป็นหัวหน้าพรรคแนวกรรมกรเป็นนายกรัฐมนตรี

อย่างไรก็ดี ภายหลังจากการมีรัฐบาลพลเรือนแล้ว อังกฤษก็ยังคงดำเนินนโยบายมุ่งปกครองสิงคโปร์ต่อไป เพราะอังกฤษได้รับผลประโยชน์หลายประการทางด้านการเศรษฐกิจและการค้าจากสิงคโปร์ นอกจากนี้ยังมีมุ่งที่จะเอาสิงคโปร์ไปรวมกับเกาะ โคโคส คิลลิง และ เกาะคริสต์มาส เพื่อจัดการปกครองแบบ Crown Colony ขึ้นมา^{๑๔} นโยบายอันนี้ทำให้ชาวสิงคโปร์ไม่พอใจอังกฤษเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากอังกฤษจะตัดทวงเอาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจไปแล้ว อังกฤษยังมีมุ่งจะเอาสิงคโปร์เป็นอาณานิคมของตนอย่างถาวรอีกด้วย ดังนั้นชาวสิงคโปร์จึงเริ่มต่อต้านนโยบายของอังกฤษ และร่วมกันเรียกร้องเอกราชจากประเทศนี้ นายเดวิด มาร์แชลล์ นายกรัฐมนตรีสิงคโปร์จึงได้เดินทางไปเจรจากับอังกฤษ ณ กรุงลอนดอน เมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๕๕ แต่ไม่ประสบความสำเร็จ นายเดวิด มาร์แชลล์ จึงลาออกจากตำแหน่ง และนายลิม ยิว ฮอก (Lim Yew Hock) ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทนในเดือนมิถุนายน ปีเดียวกัน

พอลงสมัยการเลือกตั้งครั้งที่ ๒ คือ เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ค.ศ. ๑๙๕๕ จำนวนผู้มีสิทธิออกเสียงที่เป็นชาวสิงคโปร์ได้เพิ่มขึ้นเป็น ๕๕๕,๖๕๕ คน ซึ่งมากกว่าการเลือกตั้งครั้งแรกเกือบเท่าตัว ทั้งนี้เพราะสถานิติบัญญัติสิงคโปร์ได้ผ่านร่างกฎหมายสัญชาติใหม่โดยให้โอกาสแก่ผู้มีภูมิลำเนาอยู่ในสิงคโปร์มีโอกาสแปลงชาติเป็นชาวสิงคโปร์ได้ง่ายขึ้น ดังนั้นการเลือกตั้งครั้งที่สองนี้จึงมีเขตเลือกตั้งเพิ่มขึ้นเป็น ๕๑ เขต โดยมีพรรคการเมือง ๑๐ พรรค ส่งผู้แทนเข้าสมัครรับเลือกตั้งรวม ๑๖๐ คน พรรค People's Action Party (P.A.P.) ซึ่งมีนายลีควนยิวเป็นหัวหน้า ภายหลัง

^{๑๔} ฤษณี กรรณสูต และพัชรี สีโรรส, พื้นฐานการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ในกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, จำกัด ๒๕๑๖)

จากการปรับปรุงพรรคให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นได้สมาชิก ๕๑ คน เข้าแข่งขันในทุกเขตเลือกตั้ง ผลปรากฏว่าพรรค P.A.P. ได้รับเลือกตั้งถึง ๔๑ คน ในจำนวน ๕๑ ที่นั่งในสภาฯ นายลีควันวิน ในฐานะหัวหน้าพรรค P.A.P. จึงเป็นผู้จัดตั้งรัฐบาล และคณะรัฐมนตรีของสิงคโปร์ได้สามานคนเข้ารับตำแหน่งเมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๕๙ นับเป็นรัฐมนตรีชุดแรกที่ได้รับเลือกโดยประชาชนอย่างสมบูรณ์^{๑๕}

เมื่อรัฐบาลของนายลีควันวิน เข้าบริหารประเทศ รัฐบาลชุดนี้ได้ดำเนินการพัฒนาประเทศทางด้านอุตสาหกรรม และการค้าเป็นการใหญ่ แต่ขณะเดียวกันก็ได้ทำการเรียกร้องให้รัฐบาลอังกฤษคืนเอกราชให้แก่ตนเองเช่นเดียวกันการกระทำของรัฐบาลชุดก่อน ๆ โดยให้รัฐสภาเป็นผู้ยื่นคำเรียกร้อง และได้จัดให้มีคณะผู้แทนไปเจรจาที่อังกฤษหลายครั้งแต่ไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะอังกฤษไม่ยอมอ่อนข้อให้ เหตุที่อังกฤษไม่ยอมคืนเอกราชให้แก่สิงคโปร์ก็เพราะว่าอังกฤษได้รับผลประโยชน์หลายอย่างจากสิงคโปร์ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ และการใช้ท่าเรือ และอื่น ๆ^{๑๖}

สรุปแล้ว ทั้งรัฐบาลของนายเววิกมาร์เชลล์ และนายลิม ยิว ฮอก (ค.ศ. ๑๙๕๕-๑๙๕๘) ตลอดจนรัฐบาลของนายลีควันวิน ต่างก็ได้พยายามทุกวิถีทางทางกาการเมืองทำการเรียกร้องให้อังกฤษให้เอกราชแก่สิงคโปร์โดยมีรัฐสภาเป็นกำลังอันสำคัญ แต่วิธีการของสิงคโปร์ไม่ประสบผลสำเร็จถึงกระนั้นก็ตาม ผู้นำสิงคโปร์และประชาชนส่วนหนึ่งยังคงแสดงความปรารถนาให้อังกฤษเห็นอย่างเด่นชัดว่าคนประสงค์จะได้รับเอกราชจากอังกฤษ โดยกลุ่มผู้นำสิงคโปร์ยังเล็งความหวังว่าเหตุการณ์ทางการเมืองที่แปรเปลี่ยนไปจะทำให้ขอเรียกร้องของตนประสบผลสำเร็จในที่สุด

๓.๓ การรวมตัวของสิงคโปร์เข้ากับสหพันธมาเลเซีย

ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่สอง ประเทศอาณานิคมต่าง ๆ ในเอเชียได้ต่อสู้และเรียกร้องให้ประเทศเมืองแม่คืนเอกราชให้แก่ตนมากขึ้นทุกขณะ ซึ่งเป็นเหตุให้อังกฤษต้องดำเนินนโยบายโอนถอน

^{๑๕} Singapore 1971, op.cit., p.45.

^{๑๖} R.S. Milne, "Malaysia : A New Federation in the Making," Asian Survey, Vol. III, No.2 (February 1963), p.76.

คามเสี่ยงเรียกร้องของประชาชนในเอเชียที่ทวีความรุนแรงขึ้นทุกวัน ในส่วนที่เกี่ยวข้องมลายู และ
 สิงคโปร์นั้น อังกฤษก็เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงนโยบายในระยะนี้ โดยได้พิจารณาถึงปัญหาการมอบ
 เอกอกราชสิทธิ์แก่มลายูและสิงคโปร์ เพื่อจะโดยข้อเรียกร้องของบรรดาผู้นำและประชาชนในสองประเทศ
 นี้ ทั้งนี้เพราะอังกฤษไม่ประสงค์จะปล่อยให้เหตุการณ์ดังกล่าวจนเป็นการตอสูกันขึ้นระหว่างทหารของ
 คนกับกลุ่มปฏิวัติการใตดินของชาวท้องถิ่นที่เป็นอาณานิคมของตน เช่นกรณีการต่อสู้เพื่อเอกราชระหว่าง
 ชาวอินโดนีเซียกับทหารของฮอลันดา ผู้ปกครอง เป็นต้น อย่างไรก็ตาม อังกฤษได้วางใจเอาไว้ว่า
 จะให้เอกอกราชสิทธิ์แก่มลายูต่อเมื่อผู้นำชุมชนเชื้อชาติทั้งสาม คือ มลายู จีนและอินเดีย รู้จักทำเนิ
 งานทางการเมืองร่วมกันและรู้จักประนีประนอมกันก่อนเป็นอันดับแรก ซึ่งชุมชนเชื้อชาติทั้งสามก็ได้
 ทำการเจรจาทอรองกัน จนอังกฤษยอมคืนเอกอกราชสิทธิ์แก่มลายูเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๗ ส่วนสิงคโปร์
 นั้นเนื่องจากเป็นเพียงเกาะเล็ก ๆ อังกฤษจึงสนับสนุนให้รวมกับมลายู พร้อมกับ ซาบาห์ และ
 ซาราวัก เป็นสหพันธมาเลเซีย ตามข้อเสนอของนายกรัฐมนตรีมลายู ซึ่งมีความมุ่งหมายที่จะให้
 สิงคโปร์ ซาบาห์ และซาราวัก มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อรวมมีกันอย่างใกล้ชิดและจริงจัง
 ทั้งทางการเมืองและเศรษฐกิจ เพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากประชากรของ
 สิงคโปร์ ๗๐ กว่าเปอร์เซ็นต์เป็นคนจีนทางการเมืองมลายูจึงต้องพิจารณารายละเอียดในการรวมอย่าง
 ระมัดระวังที่สุด เพราะเมื่อสิงคโปร์เข้ามารวมเป็นสหพันธแล้วชาวจีนจะเป็นกลุ่มชนที่มีจำนวน
 มากที่สุดในสหพันธฯ ดังนั้นในช่วงเวลา ๒ ปี คือ ปี ค.ศ. ๑๙๖๑-๑๙๖๓ เป็นระยะที่มีการเจรจา
 ตอรองกันระหว่างผู้นำของมลายู และของสิงคโปร์ เพื่อกำหนดมาตรการและสิทธิต่างๆ ในการรวม
 ตัวกันเข้าเป็นสหพันธมาเลเซีย

^{๑๗} T.H. Silcock, Towards a Malayan Nation (Singapore : Eastern University Press, 1961), p.30. อ้างใน ฤษณีย์ และ พัชรีย์ เรื่องเดิม หน้าเดิม.

^{๑๘} Peter Boyce, Malaysia and Singapore in International Diplomacy (Sydney : University Press, 1968), p.8.

เหตุที่ต้องใช้เวลาถึงสองปีในการเจรจากันนั้นก็เพราะว่าสหพันธมลายูมีความหวังใยว่า
 ชาวจีนซึ่งกุมอำนาจทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่ทั้งในสิงคโปร์และในมลายูเอง จะรวมตัวกันเพื่อแสวงหา
 อำนาจทางการเมืองในสหพันธ แต่ครั้งจะไม่ยอมให้สิงคโปร์เข้าไปรวมในสหพันธก็เกรงว่า
 ขบวนการคอมมิวนิสต์ซึ่งมีขุมกำลังใหญ่อยู่ในมลายูจะทำการแทรกซึมจนทำลายสิงคโปร์และยึดเกาะ
 นี้ในที่สุด ซึ่งจะทำให้ความมั่นคงของมลายูถูกคุกคามอย่างหนัก ซึ่งนโยบายของ ทวนกู อับดุล
 รามาน ในสมัยนั้นมุ่งหมายที่จะไม่ให้สภาวะการณเช่นนั้นเกิดขึ้น^{๒๐} ดังจะเห็นได้จากคำแถลง
 ของนายกรัฐมนตรีมลายูว่า

... เมื่อสิงคโปร์อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ เรามีความรู้สึก
 วัวจะไมถูกคุกคามอย่างเปิดเผยจากฝ่ายคอมมิวนิสต์ ซึ่งจะ เป็นอันตราย
 แก่สันติภาพและความมั่นคงของสหพันธมลายู แต่ถาหากสิงคโปร์แยก
 ไปเป็นรัฐอิสระเมื่อใดแล้ว อะไรอาจจะเกิดขึ้นได้ ... เราคงหาทาง
 ปกกันไม่ให้มีการขัดแย้งกันในระยะบอบการ เมืองการปกครองที่สหพันธฯ
 ดำเนินระบอบหนึ่ง แต่รัฐอิสระสิงคโปร์ดำเนินระบอบตรงกันข้าม...^{๒๑}

ในที่สุดได้มีการพบปะกันระหว่าง นายกรัฐมนตรี ลี กวน ยิว กับ นายกรัฐมนตรี ทวนกู
 อับดุล รามาน เพื่อปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับการรวมตัวนี้เป็นทางการเมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม
 ค.ศ. ๑๙๖๑ และได้ตกลงในหลักการว่ามาเลเซียจะรับผิดชอบในด้านการป้องกันภายนอก การ
 ต่างประเทศ และความมั่นคงภายใน ส่วนสิงคโปร์จะมีสิทธิสมบูรณ์ในด้านการศึกษาและแรงงาน

^{๑๙} อุมถันย และพัชรีย์ เรืองเคิม หน้า ๒๑๑.

^{๒๐} Chan Heng Chee, op.cit., pp.5 - 6.

^{๒๑} The Tengku's Speech to Parliament on Malaysia, Parliamentary
 Debates, Dewan Ra'iyat official Report, Vol 3, No.16 (October 16, 1961)
 อ้างใน Chan Heng Chee, Ibid., p.6.

และกำหนดว่าจะจัดตั้งสหพันธ์ฯ ให้เสร็จภายในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ ซึ่งอังกฤษก็ได้สนับสนุนโครงการนี้
อย่างเต็มที่ ^{๒๒}

ในระหว่างที่เตรียมการเพื่อการรวมนี้ ทางกรมหลายได้พยายามวางมาตรการต่าง ๆ
เพื่อจำกัดสิทธิบางประการของชาวจีนในสหพันธ์ใหม่ที่จะจัดตั้งขึ้น ทั้งนี้เพื่อป้องกันการขยายอำนาจ
ทางการเมืองและทางเศรษฐกิจของชาวจีน ที่สำคัญมีอยู่สองประการ คือ

ประการแรก มาเลเซียใช้บทบัญญัติในรัฐธรรมนูญของสหพันธ์มลายู ค.ศ. ๑๙๕๗ ซึ่งอังกฤษ
ได้สังเกตเห็นการณ์ไกลว่าชาวจีนอาจจะก่อความวุ่นวายขึ้นจึงได้กำหนดไว้ว่าให้สงวนอภิสิทธิ์ให้แกชา
มาเลย์ ๔ ประการ คือ

- ๑. ให้สงวนที่ดินบางส่วนไว้ให้แกชาวมลายูเท่านั้น
- ๒. ให้สงวนตำแหน่งสำคัญบางตำแหน่งในวงการบริหารการให้แกชาวมลายูโดยเฉพาะ
- ๓. ให้จำกัดโควตาในการออกใบอนุญาตเพื่อทำกิจการใหญ่ ๆ เช่น การสร้างถนน
หนทาง การคมนาคม แกชนชาติอื่น ๆ ที่ไม่ใช่มาเลย์
- ๔. ให้จำกัดทุนเล่าเรียนหลวง และทุนการศึกษาอื่น ๆ ที่ให้แกพวกไม่มีเชื้อสาย
มาเลย์ คือ คนเชื้อจีนที่อยู่ในมลายู (มาตรา ๑๕๓ แห่งรัฐธรรมนูญของสหพันธ์
มาเลเซีย)

ประการที่สอง มาเลเซียตระหนักว่าการรับเอาสิงคโปร์เข้าสู่สหพันธ์ฯ นี้ จะทำให้ชาวจีน
ในมาเลเซียหันไปสนับสนุน และเพิ่มพูนคะแนนเสียงให้แก่พรรค P.A.P. เป็นจำนวนมาก รัฐบาล
สหพันธ์ฯ จึงจำกัดขอบเขตอำนาจทางการเมืองของพรรคนี้ไว้เลย คือ กำหนดให้สิงคโปร์มีสิทธิได้
รับที่นั่งในสภาแห่งสหพันธ์มาเลเซียได้เพียง ๑๕ ที่ ในจำนวนทั้งหมด ๑๕๕ ที่ แม้จะมีคะแนนเสียง
ตามสัดส่วนของประชากรมากกว่าก็ตาม ^{๒๓}

^{๒๒} Peter Boyce, op.cit., pp. 8-14.

^{๒๓} R.S. Milne, "Singapore's Exit From Malaysia : The Consequences of Ambiguity", Asian Survey, Vol. VI, No. 3 (March 1966), p. 179.

ส่วนทางด้านสิงคโปร์นั้น ก็ได้เปิดโอกาสให้ประชาชนทำการแสดงประชามติ โดยจัดให้มีการลงคะแนนเสียง เมื่อวันที่ ๓ กันยายน ค.ศ. ๑๙๖๒ ให้ผู้มีสิทธิออกเสียงจำนวน ๖๑๘,๘๖๗ คน เลือกเงื่อนไขในการรวมตัวเป็นสหพันธมาเลเซีย ๓ ประเภทคือ

- ประเภท เอ :- สิงคโปร์เมื่อรวมตัวเป็นสหพันธมาเลเซียแล้ว จะยังคงปกครองตนเอง ทางด้านการศึกษาและแรงงาน
- ชาวสิงคโปร์ทั้งหมดยอมเป็นพลเมืองของมาเลเซียโดยอัตโนมัติ
- ชาวสิงคโปร์จะมีสิทธิได้รับเลือกเข้าไปนั่งในสภาสหพันธ์ฯ เพียง ๑๕ คนเท่านั้น
- สิงคโปร์จะยึดถือนโยบายส่งเสริมการค้าหลายภาษาต่อไป

ประเภท บี : เป็นการรวมโดยไม่มีเงื่อนไขกล่าวคือสิงคโปร์ยอมเป็นเพียงรัฐหนึ่งในสหพันธ์เท่านั้น โดยมีภาษาอังกฤษและภาษามาเลย์ เป็นภาษาราชการ

ประเภท ซี : เป็นการรวมที่สิงคโปร์ไม่มีสิทธิพิเศษอะไร นอกเหนือจากสิทธิที่ได้รับเช่นเดียวกับดินแดนของบอร์เนียวอีก ๒ แห่ง ที่รวมในสหพันธ์ ฯ

ผลปรากฏว่า มีผู้มีสิทธิออกเสียงถึง ๓๙๓,๖๒๖ คน หรือเท่ากับ ๖๔.๑๕ เปอร์เซ็นต์ ของผู้มีสิทธิออกเสียงทั้งหมด ถือว่าการรวมประเภท เอ ทางการสิงคโปร์ถือว่าเป็นคะแนนเสียงข้างมาก จึงยึดถือเป็นแนวทางทำการตกลงในรายละเอียดเกี่ยวกับการรวมกับทางการมลายู ตามเจตจำนงค์ของประชาชนดังกล่าว อนึ่งคะแนนเสียงข้างมากนั้นยังแสดงให้เห็นถึงเจตจำนงค์ของชาวสิงคโปร์ว่า ยังประสงค์จะมีความอิสระในการปกครองบางแขนง เช่น การศึกษาและแรงงาน ตลอดจนนโยบายส่งเสริมการค้าหลายภาษาในสังคมของตน ซึ่งมีผลไม่มากนักอยู่ในการตัดสินใจของผู้นำสิงคโปร์ตอนแยกตัวออกจากสหพันธมาเลเซีย ซึ่งจะกล่าวต่อไป

ท่าทีของประเทศเพื่อนบ้านก่อนการจัดตั้งสหพันธมาเลเซีย ในระหว่างที่ทำการเตรียม

เพื่อรวมสิงคโปร์ ซาบาห์ และซาราวัก เขาเป็นสหพันธมาเลเซียนั้น ประเทศเพื่อนบ้านของมลายู และสิงคโปร์สองประเทศ คือ อินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ ได้ทำการคัดค้านอย่างแข็งขัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอินโดนีเซีย (สมัยซการ์โน) โศกกล่าวหาอังกฤษว่าพยายามนำลัทธิอาณานิคมใหม่ (Neo-colonialism) เขามาใช้ในดินแดนแถบนี้ เหตุที่อินโดนีเซียคัดค้านการจัดตั้งสหพันธมาเลเซียอย่างแข็งขันก็เพราะว่าชาวอินโดนีเซียได้รับความขมขื่นมามากในสมัยที่ประเทศตนตกอยู่ภายใต้การปกครองแบบอาณานิคมของชาวฮอลันดา ซึ่งเป็นผลทำให้ชาวอินโดนีเซียเกลียดชังลัทธิอาณานิคม และจักรวรรดินิยมตะวันตกอย่างรุนแรง และถือว่าเป็นสิ่งเลวร้ายที่พึงขจัดให้หมดไปจากโลกนี้ แม้จะต้องประสบกับความยุ่งยากภายใน หรือต้องเป็นศัตรูกับเพื่อนบ้านก็ตาม อีกประการหนึ่ง ในระยะนั้นผู้นำอินโดนีเซีย กำลังดำเนินนโยบายชาตินิยมอย่างจัด ซึ่งมุ่งทำให้อินโดนีเซียเป็นประเทศที่ยิ่งใหญ่ในแถบนี้ ประชาชนส่วนมากจึงสนับสนุนการต่อต้านการจัดตั้งสหพันธมาเลเซีย เพราะเชื่อว่าดินแดนเกาะบอร์เนียวเหนือ และซาราวัก ควรจะอยู่ภายใต้การปกครองของอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นประเทศที่เข้มแข็งมากกว่าที่จะอยู่ใต้อาณานิคมเป็นประเทศที่เล็กและอ่อนแอ นอกจากนั้น ชาวอินโดนีเซียยังเชื่อว่าการที่อินโดนีเซียได้เป็นเจ้าของดินแดนเหล่านั้นแล้ว ก็จะเป็นบันไดนำไปสู่การสถาปนาจักรวรรดิชาติมาเลย์ ซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ที่อินโดนีเซีย ตามโครงการที่ผู้นำอินโดนีเซีย มีความมุ่งหมายที่จะกระทำ

ส่วนทางด้านฟิลิปปินส์ โดยกประวัติศาสตร์ขึ้นมาอาจความเป็นเจ้าของดินแดน ซาบาห์ และไม่เห็นด้วยกับการเอาเกาะนี้เข้าไปรวมเป็นสหพันธมาเลเซียอย่างเด็ดขาด

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น กอปรกับความมุ่งหมายของผู้นำอินโดนีเซีย ที่จะก่อตั้งจักรวรรดิชาติมาเลย์ขึ้นในภูมิภาคนี้ อินโดนีเซียจึงพยายามชักจูงให้มีการจัดตั้งกลุ่มประเทศ Maphilindo ขึ้น โดยประกอบด้วยประเทศมลายู ฟิลิปปินส์ และอินโดนีเซีย โดยยึดหลักการในการจัดตั้งสี่ประการคือ

๒๕ กระจมด ทองธรรมชาติ, นโยบายต่างประเทศอินโดนีเซีย, (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ สมาคมสังคมนิยมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๔), หน้า ๑๐ - ๑๑.

๒๖ กระจมด ทองธรรมชาติ เรื่องเดิม หน้า ๒๒ - ๒๓.

๑. เพื่อรวมมือกันรักษาความมั่นคง ความเจริญก้าวหน้าของตนและประเทศเพื่อนบ้าน
 ทั่วความสัมพันธกันอย่างใกล้ชิด ทางด้านประวัติศาสตร์ เชื้อชาติ และวัฒนธรรม
๒. เพื่อรวมมือกันทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม อันนำไปสู่การอยู่ดีกินดีของ
 ประชากรในสามประเทศ และเพื่อจัดการเอารัดเอาเปรียบของประเทศอื่น
๓. เพื่อต่อต้านลัทธิอาณานิคมและจักรวรรดินิยมในรูปแบบต่าง ๆ ในภูมิภาคและในโลก
๔. เพื่อสร้างสรรคภูมิภาคของตนให้มีความก้าวหน้าโดยยึดหลัก เสรีภาพ ความ
 ยุติธรรมและสันติภาพอันถาวร

ต่อมาผู้นำของสามประเทศนี้ไดลงนามกันในแถลงการณ์มานิลา เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม
 ค.ศ. ๑๙๖๓ เพื่อประกาศให้ชาวโลกได้รู้ถึงความมุ่งหมายการจัดตั้งกลุ่มประเทศ Maphilindo
 ตามหลักการดังกล่าวนั้น ^{๒๗}

อนึ่งการที่อินโดนีเซียเร่งรีบเสนอให้มีการจัดตั้ง Maphilindo ขึ้นนั้น ก็เพื่อประสงค์
 ใหม่อายุฉิมเรื่องการจัดตั้งสหพันธมาเลเซียเสีย เพราะผู้นำอินโดนีเซียถือว่า สหพันธ์ฯ นี้เมื่อจัดตั้ง
 ได้สำเร็จแล้วจะทำให้ประเทศตนอยู่ในลักษณะถูกปิดล้อม และที่กล่าวถึงคือจะทำให้บทบาทของ อินโดนีเซีย
 ที่เป็น "ประเทศยิ่งใหญ่" ต้องลดน้อยลงไป ^{๒๘}

อย่างไรก็ดี การคัดค้านการสถาปนาสหพันธมาเลเซียของอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ ตลอดจน
 ความพยายามของสองประเทศนี้ในการจัดตั้งกลุ่มประเทศ Maphilindo ไม่ประสบผลสำเร็จ
 เพราะผู้นำของมลายูได้ตัดสินใจดำเนินการต่อไปเพื่อจัดตั้งสหพันธ์ฯ ให้ได้ จนเป็นเหตุให้ผู้นำของ
 อินโดนีเซียโดยนาย สับันดรีโอ (Subandrio) รัฐมนตรีต่างประเทศ ได้ประกาศเมื่อวันที่ ๒๐
 มกราคม ค.ศ. ๑๙๖๓ ว่า อินโดนีเซียจะดำเนินนโยบายเผชิญหน้ากับปัญหาการรวมสหพันธมาเลเซีย
 และก่อนวันสถาปนาสหพันธมาเลเซียไม่วัน ทั้งอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ประกาศไม่รับรองสหพันธ์ฯ
 และเรียกเอกราชของตนกลับประเทศ

^{๒๗} ภาคผนวก ข.

^{๒๘} กระมล ทองธรรมชาติ เรื่องเดิม หน้า ๑๑๕-๑๑๖.

ในที่สุด แม้จะมีเสียงคัดค้านจากประเทศเพื่อนบ้านดังกล่าว และแม้จะมีข้อตกลงปลัดขอย
หลายประการระหว่างมาเลเซียกับสิงคโปร์ แต่การสถาปนาสหพันธมาเลเซียก็กระทำสำเร็จเมื่อ
วันที่ ๖ กันยายน ค.ศ. ๑๙๖๓ และสิงคโปร์ได้กลายเป็นรัฐหนึ่งในสหพันธมาเลเซียนับตั้งแต่นั้น

๓.๘ ความขัดแย้งที่นำไปสู่การแยกตัวของสิงคโปร์ออกจากสหพันธมาเลเซีย

เหตุการณ์ภายหลังจากการรวมตัวของสิงคโปร์เข้าเป็นสหพันธมาเลเซีย เป็นช่วงระยะเวลา
ที่มีปัญหามากมายทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ซึ่งจะขอแยกกล่าวเป็นสามประเด็นคือ :

๓.๘.๑ ความขัดแย้งกันทางการเมือง ความขัดแย้งกันทางการเมืองนั้นเริ่มจาก
การที่พรรค P.A.P. ของสิงคโปร์มีอุดมการณ์ และแนวนโยบายแตกต่างไปจากอุดมการณ์ และนโยบาย
ของรัฐบาลสหพันธมาเลเซีย (รัฐบาลกลาง) กล่าวคือ พรรค P.A.P. ในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ ได้แถลง
อุดมการณ์ว่าจะสร้างความเสมอภาคในหมู่ประชาชนมาเลเซีย ไม่ว่าจะเป็นพวกที่มีเชื้อสายมาเลย์
จีน หรืออินเดียน โดยพยายามเรียกร้องต่อผู้ให้ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันโดยไม่มีการแบ่งแยกเชื้อชาติ
และให้ยกเลิกอภิสิทธิ์ต่าง ๆ ที่ให้แก่มลายู แต่รัฐบาลกลางของมาเลเซียกลับมีอุดมการณ์
มุ่งสงวนสิทธิพิเศษหลายประการให้แก่ชนที่มีเชื้อสายมาเลย์โดยเฉพาะ ขณะเดียวกันจำกัดสิทธิ
ต่าง ๆ แก่ชนที่มีเชื้อสายจีนและอินเดียน ดังได้กล่าวมาแล้ว นอกจากนั้นหลักใหญ่ในอุดมการณ์ของ
พรรค P.A.P. ก็คือการปฏิวัติสังคม (Social revolution) โดยมุ่งพัฒนาระบบเศรษฐกิจและสังคม
ให้รวดเร็วเห็นผลทันตา เช่น การโอนกิจการทางเศรษฐกิจการค้าที่ใหญ่ ๆ เป็นของรัฐในเวลา
อันสั้น แต่อุดมการณ์ของรัฐบาลกลางนั้นมุ่งหลักเสรีประชาธิปไตยที่ค่อยเป็นค่อยไปแบบอนุรักษนิยม
ส่วนทางด้านนโยบายนั้นมีความขัดแย้งกันหลายประการ แต่ที่สำคัญควรมานำกล่าว คือ
ขณะที่รัฐบาลกลางมีนโยบายต่อต้านคอมมิวนิสต์อย่างแข็งขัน สิงคโปร์กลับเปิดความสัมพันธ์ทางการค้า
กับสาธารณรัฐประชาชนจีนและยินยอมให้เงินตั้งธนาคารบนดินแดนของตน ซึ่งได้สร้างความไม่พอใจให้แก่

^{๒๘} Michael Leifer, "Singapore in Malaysia : the politics of
Federation," Journal of Southeast Asia History, Vol 6. No.2 (September
1965), pp.60-61.

นายกรัฐมนตรี ทวนกู อัมคูล รามาน เป็นอันมาก จึงได้สั่งปิดธนาคารนี้ถึงสองครั้งแต่ไม่สำเร็จ^{๓๐}
 เพราะทางสิงคโปร์ไม่ยินยอมและอ้างว่า ความสัมพันธ์ทางการค้ากับสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็น
 สิ่งที่สำคัญ ซึ่งจะทำให้สิงคโปร์อยู่รอดได้ในทางเศรษฐกิจ^{๓๑}

ความขัดแย้งกันทางการเมืองดังกล่าวข้างต้นได้ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นตามลำดับ โดยเฉพาะ
 ช่วงปี ค.ศ. ๑๙๖๓ - ๑๙๖๔ ซึ่งพรรค P.A.P. ได้พยายามสร้างอิทธิพลของคนในกลุ่มชาวจีนที่อยู่
 ในดินแดนของมาเลเซีย เพราะมีความมุ่งหมายที่จะเข้าไปกุมอำนาจทางการเมืองในมาเลเซีย
 แทนพรรคชาวจีนเก่าชื่อพรรค Malayan Chinese Association (MCA) ซึ่งชาวจีนในมาเลเซีย
 ตอนนั้นก็แสดงที่หาสนับสนุนการขยายตัวของพรรค P.A.P. อย่างเต็มที่ การกระทำของพรรค
 P.A.P. ได้สร้างความไม่พอใจแก่รัฐบาลกลางมากยิ่งขึ้น และผู้นำมาเลเซียเริ่มมองเห็นอันตราย
 ที่พรรค P.A.P. จะทำการบ่อนทำลายอำนาจของรัฐบาลสหพันธ์มากขึ้นทุกวัน^{๓๒}

๓.๔.๒ ความขัดแย้งทางศาสนา เศรษฐกิจ ความขัดแย้งกันทางศาสนา เศรษฐกิจระหว่าง
 สิงคโปร์กับมาเลเซีย สืบเนื่องมาจากความล้มเหลวที่จะจัดตั้งตลาดรวมระหว่าง สิงคโปร์กับมาเลเซีย
 ซึ่งความตั้งใจที่จะตั้งตลาดรวมนี้ผู้นำสิงคโปร์ได้เสนอต่อมาเลเซียตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๕๕ คือก่อนการ
 รวมตัวเสียอีก แต่การเจรจาเพื่อจัดตั้งนี้จะกระทำกันหลายครั้งตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๖๐ แต่ก็ไม่ประสบผล
 สำเร็จอันใด^{๓๓} ต่อมาสิงคโปร์มีความหวังว่าเมื่อรวมตัวกันเป็นสหพันธ์แล้ว ปัญหานี้จะพุดจกกัน

^{๓๐} Peter Boyce, op.cit., p.149.

^{๓๑} Harvey Stockwin, "The Bank of China Affairs," Far Eastern Economic Review, Vol. XII, No. 14 (September 30, 1965), p.595.

^{๓๒} Michael Leifer : "Communal Violence in Singapore," Asian Survey, Vol. VI, No. 10 (October 1964), p.1115.

^{๓๓} Nancy McHenry Fletcher, The Separation of Singapore from Malaysia (New York : Southeast Asia Program, Department of Asian Studies, Cornell University, July, 1969), p.12.

โด่งายขึ้น เหตุที่สิ่งใดประสงค์จะจัดตั้งตลาดรวมมักเพื่อจะเป็นแหล่งระบายสินค้าของตนได้มากยิ่งขึ้น และสินค้าของสิ่งใดประสงค์จะไปขายยังมาเลเซียก็ไม่ต้องเสียภาษีเขา ซึ่งจะนำประโยชน์มาให้แก่สิ่งใดปรุทางคานเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก^{๓๔}

อย่างไรก็ดี ตลอดระยะเวลาที่สิ่งใดปรุอยู่ในสหพันธ์มาเลเซีย ปรากฏว่ามาเลเซียไม่สนับสนุนข้อเสนออันนี้เลย เหตุที่มาเลเซียไม่สนับสนุนก็เพราะว่า ระวังความเจริญทางเศรษฐกิจของมาเลเซียนั้นคอกว้าของ สิ่งใดปรุ กล่าวคือ สิ่งใดปรุมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจทางคานอุตสาหกรรมแต่ทางมาเลเซียยังอยู่ในขั้นที่ต้องพัฒนาคานเกษตรกรรมก่อนแล้วจึงก้าวขึ้นสู่อุตสาหกรรมได้ มาเลเซียจึงไม่สนับสนุนเพราะไม่ประสงค์จะปล่อยให้สิ่งใดปรุได้รับผลประโยชน์มากกว่าตนจากการจัดตั้งตลาดรวมนี้ จุดมุ่งหมายของมาเลเซียก็คือการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของตนให้เท่าเทียมกับของสิ่งใดปรุก่อนแล้วจึงจะคิดถึงการจัดตั้งตลาดรวมขึ้นมา

นอกจากนั้นส่วนโถกาศสินค้าที่รัฐบาลกลางได้รับเพื่อส่งสินค้าไปจำหน่ายยังประเทศอังกฤษนั้น รัฐบาลกลางมักแบ่งให้สิ่งใดปรุบ่อยมาก แม้สิ่งใดปรุจะประท้วงเรื่องนี้หลายครั้งแต่มาเลเซียไม่สนใจ ถึงนั้นความหวังของสิ่งใดปรุที่จะได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจและการค้ามากยิ่งขึ้น เมื่อรวมตัวเขาเป็นสหพันธ์มาเลเซียก็พังทะลายลงจนนาย ลีควนยิว ถึงกับกล่าวอย่างสิ้นหวังก่อนการแยกตัวของสิ่งใดปรุออกจากสหพันธ์มาเลเซีย เพียงสองสามอาทิตย์ว่า

. . . ถ้าหากสิ่งใดปรุไม่ได้รับผลประโยชน์ทางการค้าจากสหพันธ์มาเลเซีย และถ้าหากตลาดรวมระหว่างสิ่งใดปรุกับมาเลเซียไม่สามารถจัดตั้งขึ้นได้แล้ว การรวมตัวของสิ่งใดปรุเข้ากับสหพันธ์มาเลเซียก็ไม่มี ความหมายอันใดเลย . . .^{๓๕}

๓๔.๓ ความขัดแย้งทางคานสังคม ปัญหาทางคานสังคมเป็นปัญหาใหญ่และฝังลึกอยู่ในความรู้สึกของประชาชนทั้งสองประเทศ โดยเฉพาะปัญหาขัดแย้งกันทางเชื้อชาติ โดยชาวมาเลเซียยึดถือกันมาเป็นเวลาช้านานว่า คินแดนของมาเลเซียนี้เป็นของชาวมาเลย์ดั้งแต่ดั้งเดิม ซึ่งมักกล่าวกัน

^{๓๔} Ibid., pp.12 - 13.

^{๓๕} Ibid., pp.15 - 16.

ในหมุ่คนมาเลย์ว่า คินแดนมาเลย์นั้นเป็นของคมาเลย์ (Malay Malaysian) ไม่ใช่เป็นของ
 ชาวจีน ชาวอินเดีย หรือชนชาติอื่น ๆ ที่เขามารวมอยู่ในมาเลย์เซีย หรือที่มักกล่าวกันว่า คินแดน
 ของมาเลย์เซียเป็นคินแดนของชาวมาเลย์เซียทั้งเก่าและเขามาใหม่ทุกคน (Malaysian Malaysia)
 โดยความรู้สึกในส่วนลึกของจิตใจแล้ว ชาวมาเลย์ไม่ยอมรับชาวจีน ชาวอินเดีย และอื่น ๆ ที่ได้
 สัญชาติมาเลย์เซีย ว่าเป็นเจ้าของคินแดนเหมือนตนผู้สืบเชื้อสายมาเลย์ตั้งแต่โบราณกาล แต่ชาว
 มาเลย์มองบุคคลเหล่านี้ในลักษณะที่เป็นเพียงชนกลุ่มน้อยหรือคนต่างควาที่เขามายอยู่อาศัยเท่านั้น

ควยเหตุกึ่งกล่าว รัฐธรรมนูญของสหพันธมาเลย์เซียจึงมีบทกำหนดและรับรองสิทธิของชาว
 มาเลย์เหนือชนชาติอื่น ๆ หลายประการกึ่งที่โคกกล่าวมาแล้ว และยังกำหนดวประมุขของรัฐและ
 ประเทศจะตองเป็นชาวมาเลย์ ศาสนาอิสลามเป็นศาสนาแห่งรัฐ และภาษามาเลย์เป็นภาษา
 ราชการ ซึ่งเรื่องนี้สิงคโปร์ไม่เห็นควยเป็นอยางยิ่ง นับตั้งแต่รัฐบาลกลางประกาศใช้ "National
 Language Act" ปี ค.ศ. ๑๙๖๔ เป็นต้นมา สิงคโปร์กลับสนับสนุนประชาชนให้ใช้ภาษาจีนแทน
 ซึ่งโคสร้างควมไม่พอใจให้แกรัฐบาลกลางเป็นอันมากเพราะเป็นการแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลกลาง
 ไม่สามารถสร้างเอกภาพในการใช้ภาษาในชาติให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ ซึ่งสิงคโปร์มักอ้างว
 ตนมีอำนาจเต็มที่ในการจัดการกัมการศึกษา โดยมาเลย์เซียเขายุงเกี่ยวไม่ได้ตามข้อตกลงกอนการ
 รวมตัวเขาเป็นสหพันธ (สิงคโปร์มีความอิสระในการจัดการศึกษาและปัญหาแรงงาน) แต่การ
 ที่สิงคโปร์อนุญาตให้มหาวิทยาลัยนานาชาติ (Nan Yang) ของสิงคโปร์ใช้ภาษาจีนทำการสอน
 นักศึกษานับวเป็นการปลูกฝังควมนิยมเงินที่ขัดตอนนโยบายของรัฐบาลกลางที่กำลังต่อต้านภัยของ
 คอมมิวนิสต์จนเป็นอันมาก

๓.๘.๘ การแยกตัวของสิงคโปร์ออกจากสหพันธมาเลย์เซีย จากเหตุความขัดแย้งกัน
 สามประการกึ่งกล่าว ทำให้ควสัมพันธ์ระหว่างสิงคโปร์กับรัฐบาลกลางมาเลย์เซียนับวันจะห่างเหิน
 กันออกไป และโคกทำให้เกิดควมไม่พอใจเพิ่มขึ้นระหว่างสองฝ่ายตามลำดับ เหตุการณ์กึ่งที่
 ความรุนแรงขึ้นจนถึงจุดที่สองฝ่ายอกรนทนกันไม่ไหว เมื่อพรรค P.A.P. รวมตัวกับพรรคอื่น ๆ
 ที่มีอุดมการ อยียงซ้าย คือ พรรค People's Progressive Party (PPP) และพรรค
 Sarawak United People's Party ของซาราวัก โดยรวมเป็นขบวนการใหญ่ให้ชื่อว่า
 "National Solidarity Convention" เพื่อมุ่งสร้างหลักเสรีประชาธิปไตยในระบบรัฐสภา

โดยมี นายลีกวนยิว เป็นบุคคลชั้นนำทางการเมือง^{๓๖} ซึ่งทำการโจมตีมาเลเซียในการเอาภาษา
มาเลย์มาเป็นภาษาประจำชาติ และพยายามกีดกันชาวจีน อินเดีย และอื่น ๆ โดยมุ่งแทรกแซงผล
ประโยชน์และอภิสิทธิ์ต่าง ๆ ของชาวมลายูเท่านั้น

นอกจากนี้ยังมีการเดินขบวนต่อต้านรัฐบาลกลางอย่างเปิดเผยในสิงคโปร์ จนมีการ
จลาจลเกิดขึ้นหลายจุด เมื่อเหตุการณ์ลักษณะที่เป็นสงครามกลางเมืองเกิดขึ้นเช่นนี้ นายกรัฐมนตรี
ควนกู อัมบาล รามาน จึงตัดสินใจประกาศให้สิงคโปร์แยกตัวออกจากสหพันธ์ฯ โดยให้เหตุผลในการ
แยกตัวครั้งนี้ในสุนทรพจน์ที่อ่านในรัฐสภาสหพันธ์ฯ เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๕ ซึ่งมีใจความ
สำคัญคือ :

เกี่ยวกับปัญหาภายใน นายกรัฐมนตรีมาเลเซียกล่าวว่า :

. . . นับตั้งแต่สิงคโปร์ เข้ามารวมในสหพันธ์ฯ ปัญหาความขัดแย้ง
ต่าง ๆ ได้เกิดขึ้นมากมาย เมื่อแก้ไขจุดหนึ่ง เสรีความมั่งคั่งอยู่
จุดหนึ่งก็เกิดขึ้นต่อเนื่องกันไม่ขาดสาย . . . ปัญหาหนึ่งที่ทำให้ชาวพม่า
หวงใยเป็นอย่างยิ่ง คือ ปัญหาความขัดแย้งกันทางเชื้อชาติ (Communal
issue). เพราะประเทศหนึ่งจะเจริญรุ่งเรือง โลกต้องอาศัยความ
สามัคคีของชนเชื้อชาติต่าง ๆ ในชาติ หากปราศจากความสามัคคี
กันแล้วประเทศชาติก็ไม่สามารถยืนหยัดอยู่ได้ . . .^{๓๗}

ในคำมั่นชื่อเสียงของประเทศ นายกรัฐมนตรีมาเลเซียกล่าวว่า :

. . . ในต่างประเทศ ได้มีการบิดเบือนความจริงหลายประการ
เกี่ยวกับวิธีการปกครองรัฐบาลสหพันธ์ฯ ซึ่งทำให้หลายวงการใน
ต่างประเทศ เชื่อความวุ่นวายในนิโบายกีดกันคนจีนอย่างไม่ยุติธรรม
เช่น การปราบปรามผู้ก่อการร้ายต่าง ๆ มีถูกบิดเบือนว่าเป็นการ
ปราบปรามชาวจีนในสหพันธ์ฯ เอง ซึ่งทำให้ชื่อเสียงของประเทศชาติ

^{๓๖} อึ้งก๊วย และพัชร เรื่องเดิม หน้า ๒๒๐-๒๒๑.

^{๓๗} Peter Boyce, op.cit., p.27.

คงเสื่อมเสียไปเป็นอันมาก . . . นอกจากนี้ ยังมีคนบางกลุ่มและบางประเทศ
ยังมองหรือตีตราฐานะของนายลีควานยิว นั้น เทียบเท่ากับนายกรัฐมนตรีของสหพันธ
มาเลเซีย เขาพู่เจาเห็นว่าหัวหน้าฝ่ายบริหารของประเทศหนึ่งประเทศใดก็ตามจะ
มีเพียงคนเดียวเท่านั้น ฉะนั้นถ้าหากจะมีนายกรัฐมนตรีเพิ่มขึ้นอีกก็ขอให้ นาย
ลีควานยิว ใดเป็นนายกรัฐมนตรีของสิงคโปร์อย่างอิสระเสรีเถิด . . . ^{๕๘}

(ข้อความตอนนี้ นายกรัฐมนตรีมาเลเซีย ประสงค์จะเน้นเรื่อง การที่รัฐบาลมาเลเซียส่งคณะผู้แทน
ซึ่งมีนายลีควานยิวเป็นหัวหน้าเดินทางไปเยี่ยม ๑๗ ประเทศในแอฟริกา เมื่อปี ค.ศ.๑๙๖๔ เพื่อขอ
เสียงของมาเลเซียที่ถูกปิดเป็นอนในต่างประเทศ แต่นายลีควานยิว กลับไปพูดแต่ส่วนที่เป็นประโยชน์
แก่สิงคโปร์ เพื่อสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเองเท่านั้น) ^{๕๙}

เกี่ยวกับความร่วมมือเพื่อสร้างสรรคสิงคโปร์ให้เจริญรุดหน้าต่อไป นายกรัฐมนตรีมาเลเซียกล่าวว่า

. . . ข้าพเจ้าเคยหวังไว้ว่าจะทำให้สิงคโปร์เป็นกรุงนิวยอร์กของมาเลเซียและ
เคยขอร้องให้ผู้นำของสิงคโปร์เสียสละเพื่อการนี้ แต่ผู้นำของสิงคโปร์และนักการ
เมืองหลายคนไม่ยอมให้ความร่วมมือคอย เพราะมุ่งแต่ผลประโยชน์ทางการเมือง
ส่วนตัวในสิงคโปร์มากกว่าที่จะสร้างความเจริญให้แก่ส่วนรวมในมาเลเซียทั้งหมด . . . ^{๖๐}

ในการตัดสินใจให้สิงคโปร์แยกตัวออกไป นายกรัฐมนตรีมาเลเซียกล่าวว่า :

. . . เราได้พยายามหาทุกวิถีทางที่จะให้สิงคโปร์คงอยู่ในสหพันธรัฐ แต่แล้วก็จวนใจ
และเราพบในขั้นสุดท้ายว่ามีทางออกอยู่เพียงสองทาง คือ หนึ่ง ใจกำลังเขามังคัมกลุ่ม
ผู้นำสิงคโปร์ใหม่ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลกลาง และสองก็คือ การตัดเอาสิงคโปร์
ออกจากสหพันธรัฐ . . . ประการแรก เราทำไม่ได้เพราะขัดกับหลักประชาธิปไตย
ของเรา จึงเหลืออยู่เพียงหนทางที่สองเท่านั้น . . . ข้าพเจ้ารู้สึกเศร้าสลดใจที่จะ
ต้องประกาศว่าสหพันธรัฐมาเลเซียประสงค์จะให้สิงคโปร์แยกตัวออกไป เพราะเป็นหน
ทางเดียวเท่านั้นที่จะหยุดยั้งความวุ่นวายต่าง ๆ ในมาเลเซียใด ๆ . . . อย่างไรก็ตาม
สิงคโปร์และมาเลเซียต่างก็เข้าใจซึ่งกันและกันดีและจะร่วมมือกันต่อไปทางด้านการ
ป้องกันเศรษฐกิจและการค้า . . . ^{๖๑}

^{๕๘} Ibid., p. 28.

^{๕๙} Milton E. Osborne, Singapore and Malaysia, Data Paper No.53,
Department of Asian Studies (New York : Cornell University, July 1964),
p.76.

^{๖๐} Peter Boyce, op.cit., p. 29.

^{๖๑} Ibid.

๓.๕ สาธารณรัฐสิงคโปร์กับความเป็นเอกราชโดยสมบูรณ์

วันที่ ๘ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๕ เป็นวันที่ทางการสิงคโปร์และมาเลเซียตกลงประกาศพร้อมกันว่า สิงคโปร์เป็นรัฐเอกราชมีความอิสระและมีอำนาจอธิปไตยโดยสมบูรณ์ ตามข้อตกลงของสองฝ่าย ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๕^{๘๒} ในวันเดียวกันนี้ นาย ลี กวนยิว นายกรัฐมนตรีสิงคโปร์ได้ประกาศว่าสิงคโปร์จะเป็นประเทศที่รวมชนหลายเชื้อชาติ (Multi-racial) จะปกครองประเทศในระบอบประชาธิปไตย และจะร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับมาเลเซียทางด้านการเศรษฐกิจและการป้องกันประเทศ นาย ลี กวนยิว กล่าววว่า ". . . คอยเอกราชที่เราได้รับนี้ เราจะมีอิสระอย่างเต็มที่ในการกระทำต่าง ๆ และมีโอกาสมากขึ้นในการสร้างสรรค์ภาวะที่เหมาะสมเพื่อความสำเร็จอันสมบูรณ์ในขั้นปลายที่เราปรารถนา คือ การอยู่รอดของประเทศหนึ่งที่ยกตัวอย่างกล้าหาญออกจากสหพันธ์ฯ . . ."^{๘๓}

ในคำแถลงประเทศนั้น ภายหลังจากที่สิงคโปร์เป็นสาธารณรัฐได้เพียง ๑ เดือน ก็มีประเทศต่าง ๆ ในโลก ๔๑ ประเทศ ประกาศรับรองรัฐบาลของสิงคโปร์ และในวันที่ ๒๑ กันยายน ค.ศ. ๑๙๖๕ สหประชาชาติก็ลงมติเป็นเอกฉันท์รับสิงคโปร์ เข้าเป็นสมาชิกขององค์การนี้

สรุปแล้วตลอดระยะเวลาอันยาวนานที่ชาวสิงคโปร์ต่อสู้เพื่อให้หลุดพ้นจากการปกครองของอังกฤษนั้น ชาวสิงคโปร์มุ่งหวังว่าเมื่อไม่เป็นอาณานิคมของอังกฤษ และรวมเข้าเป็นรัฐหนึ่งในสหพันธ์มาเลเซียแล้ว ตนจะมีความอิสระเสรีมากขึ้นในการพัฒนาให้รัฐของตนมีความเจริญรุ่งเรือง สมความปรารถนา อยากรักก็ เมื่อรวมเข้าเป็นสหพันธ์มาเลเซียแล้ว ชาวสิงคโปร์ก็พบว่าสภาพของสิงคโปร์นั้นไม่ดีกว่าสภาพการเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษเท่าใดนัก แม้ว่าตามข้อตกลงกับสหพันธ์ฯ สิงคโปร์จะมีความอิสระเสรีในด้านการศึกษาและด้านแรงงาน แต่ในทางปฏิบัติใ้ดูรัฐบาลกลางของมาเลเซียแทรกแซงกิจการภายในของตนอยู่ตลอดเวลา เช่น การห้ามมหาวิทยาลัยนานาชาติของสิงคโปร์ ใ้ชาวจีนเป็นหลักในการสอน หรือห้ามสิงคโปร์ไม่ให้อนุญาตใ้ธนาคารของจีนตั้งอยู่

^{๘๒} ภาคผนวก ก.

^{๘๓} Singapore 1971, op.cit., p.62.

บนดินแดนของตน เป็นต้น นอกจากนั้นสิ่งใดที่ปรารถนาจะจำกัดสิทธิในทางการเมือง ผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ และอิทธิพลต่าง ๆ นั้นชาวมาเลย์มีมากกว่าชาวจีนตั้งไกลกว่ามาแล้ว

จากสภาพเช่นนี้ทำให้กลุ่มผู้นำของพรรค P.A.P. ต้องคิดรนต่อไป เพื่อความเป็นธรรมตามที่ชนะของเขาเหล่านั้น และผลจากการคิดรนนี้ได้นำไปสู่การแยกสิ่งใดที่ปรารถนาจะออกจากสหพันธ์มาเลเซีย จริงอยู่ผู้นำบางคนของสิงคโปร์เคยกล่าวไม่เชื่อว่าสิงคโปร์จะสามารถเป็นประเทศใดก็ตามได้ แต่เมื่อเหตุการณ์ล่วงเลยมาถึงขั้นนี้แล้ว กลุ่มผู้นำของสิงคโปร์ก็ไม่ทางเลือก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนายลีควนยิวได้แสดงที่ท่าทีที่เขาคิดว่าจะนำสิงคโปร์ก้าวไปข้างหน้าต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง ทำให้กลุ่มผู้นำของพรรค P.A.P. เกิดความไม่พอใจขึ้นมากในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อนี้

อย่างไรก็ดี ตลอดระยะเวลา ๑๕๐ ปีที่อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ (ค.ศ. ๑๘๒๓-๑๘๖๓) และสองปีภายใต้สหพันธ์มาเลเซีย (ค.ศ. ๑๙๖๓-๑๙๖๕) ชาวสิงคโปร์ได้ประสบกับการเอาใจเอารัดเอียบของอังกฤษในหลายด้าน ได้พบเห็นท่าทีที่ไม่เป็นมิตรจากประเทศเพื่อนบ้าน เช่น มาเลเซีย ทำการกีดกันสิทธิทางการเมืองของชาวสิงคโปร์ จำกัดผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และอิทธิพลบางอย่างที่ชาวสิงคโปร์ควรจะได้รับ ส่วนทางด้านอินโดนีเซียนั้นก็แสดงที่ท่าทีที่ทำการรวมตัวของสิงคโปร์เข้ากับสหพันธ์มาเลเซียโดยการประกาศนโยบายเผชิญหน้ากับปัญหานี้ ตลอดจนการก่อตั้งกลุ่มประเทศ Maphilindo ขึ้นระหว่างมาเลเซีย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ เพื่อต่อต้านการขยายตัวของเมืองของชาวจีนในสิงคโปร์และที่อื่น ๆ ในแหลมมาเลย์ ซึ่งต่างก็เป็น การบีบบังคับความรู้สึกในแง่ของบรรดาผู้นำสิงคโปร์ว่าตนถูกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม

ประสพการณ์เหล่านี้ย่อมเป็นบทเรียนอันดีแก่สิงคโปร์ โดยเฉพาะกลุ่มผู้นำของพรรค P.A.P. ในการกำหนดและดำเนินนโยบายต่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวกับประเทศนักล่าอาณานิคม ในอดีต และประเทศเพื่อนบ้านรอบด้านของสิงคโปร์ ประสพการณ์เหล่านี้ยังคอยเตือนสติกลุ่มผู้นำของสิงคโปร์ว่า ตนนั้นยอมเป็นที่พึ่งแห่งตนเพียงสถานเดียว โดยจะไปหวังพึ่งมิตรแท้ที่คอยช่วยเหลือสิงคโปร์อย่างจริงจังในภูมิภาคนั้นคงหายากเต็มที และนี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้สิงคโปร์ต้องดำเนินและยึดถือนโยบายต่างประเทศที่ไม่เข้ากับฝ่ายใดทั้งสิ้นเป็นนโยบายหลัก ซึ่งจะได้อธิบายในบทต่อไป